

PineBook

ตำนานเทพสงคราม

อนันต์

仙武封神

6

ตอนที่ 262 ดินแดนที่นวลจันทร์เวียนมาบรรจบ

หนึ่งเดือนต่อมา ในที่สุดเซียววี่กับพรรคพวกทั้งห้าคน ก็มาถึงเมืองหลงอิงและเมืองซั่วฟาง

ห่างมาไกลหลายร้อยลี้ยังรับรู้ได้ว่าที่นั่นเพลิงมาร ปกคลุมแผ่นฟ้า ไอมารม้วนตลบ

ในขณะเดียวกัน ยังมีกลิ่นอายแห่งความตายอันแรงกล้า กระจายไปทั่ว ทำให้ผู้คนเหมือนตกอยู่ในขุมนรก

พอใกล้เข้าไปหน่อย ก็มีความรู้สึกประหลาดพรึ่นพริ้ง อย่างบอกไม่ถูกแบบหนึ่ง

หลี่มู่วี่ที่พลังอ่อนด้อยเป็นต้นๆ ในบรรดาทั้งหกคนรู้สึก มึนงงตาลายไปบ้าง

นอกจากเซียววี่ คนอื่นๆ ก็รู้สึกไม่สบายเล็กน้อย

“เวรเอ๊ย ผู้ฝึกพรตขั้นก่อนกำเนิดจะมาสำรวจได้หรือ
ต่อให้อาจารย์ของพวกเรา มา เกรงว่าจะอันตรายเหมือนกัน
กระมัง!”

ตุ้กูแข็งจ้องมองนครสองแห่งที่ไอมารพลุ่งพล่านอย่าง
ปวดหัว โพล่งขึ้นโดยไม่รู้ตัว

หลี่มู่อวี๋พยักหน้าอย่างเห็นด้วย

“ในเมืองสองเมืองนี้ไม่มีมนุษย์เป็นๆ อีกแล้วใช่หรือไม่
กลายเป็นเมืองมรณะไปแล้ว” สืออี้ซ่มวดคิ้ว ถามอย่างเชื่องช้า

เซียวอวี๋พยักหน้า “แน่นอน แถมไม่ใช่แค่สองเมืองนี้
ยี่ดสองเมืองนี้เป็นศูนย์กลาง ด้านบนทั้งแปดทิศจะต้องมีเมือง
แปดเมืองถูกฆ่าตายยกเมืองแล้วเหมือนกัน”

“บ้าเอ๊ย พวกมารสมควรตายกลุ่มนี้ หากมิใช่เพราะ
ความสามารถยังไม่พอ จะต้องโค่นล้มพวกเขาทั้งหมดแน่!”
ชูเฮ่าร้องเอ็ดตะโร

“ต่อให้เจ้าฝึกบำเพ็ญพรตอีกสิบปีก็ไม่มีความสามารถ
จะโค่นล้มพวกเขาได้” เชียวอวียืนรัดน้ำเย็น¹อยู่ข้างๆ เขา

คิ้วของม่อม่อมขมวดมุ่น พุดขึ้นอย่างกะทันหัน “ทำไมถึง
เป็นแปดเมือง หรือนี่เป็นค่ายกลเวทบางอย่าง? มารพวกนั้น
กล้าทำโจ่งแจ้งถึงเพียงนี้ ไม่กลัวว่าจะทำให้ผู้แข็งแกร่งในสำนัก
ของเรามาปราบหรือไร”

คนอื่นๆ ก็จ้องมองเชียวอวี ใบหน้าเต็มไปด้วยความฉงน
สงสัยเช่นกัน

ในอาณาเขตการปกครองของสำนักกระบี่เสวียนหวง
จักรวรรดิเทียนซ่งไม่นับว่าเป็นดินแดนห่างไกล เหล่ามารพวกนี้
กล้าทำออกนอกหน้าถึงเพียงนี้ จะต้องมีความลับที่ไม่มีคนล่วงรู้แน่

พึงรู้เลยว่าต่อให้เป็นสำนักราชาเจตภูตหรือสำนัก
ปฐมมาร สำนักวิชิตมารพวกนั้นก็ไม่น่าจะยื่นมือเข้ามาก้าวภายใน
อาณา-บริเวณของสำนักกระบี่เสวียนหวงสุมสี่สุมห้าขนาดนี้

ในยามนี้ เชียวอวีกลับหัวเราะอย่างเฉยชา เอ่ยขึ้น
อย่างเชื่องช้า “ข้าว่าภารกิจของเราเสร็จสิ้นแล้ว”

¹ รัดน้ำเย็น อุปมาถึงการพุดที่ไปทำลายกำลังใจหรือความกระตือรือร้นของผู้อื่น

“อะไรนะ”

คนอื่นๆ ทั้งห้าคนประหลาดใจ ไม่เข้าใจว่าเพราะอะไร

“ภารกิจเสร็จสิ้นแล้วอะไรกัน ภารกิจนี้ให้เราตรวจสอบสาเหตุที่พวกนั้นฆ่าคนตายยกเมือง รวมทั้งความเป็นมาของมารตนั้น พวกเรายังไม่เห็นเลยว่ามารนั้นหน้าตาเป็นอย่างไร ภารกิจจะเสร็จสิ้นได้อย่างไรกัน” หลี่มู่อู่ถามพร้อมกับทำหน้านงง

เซียวอวี่หัวเราะเยาะสองที ชี้ไปที่นครทั้งสองแห่งที่ถูกสังหารจนว่างเปล่า สัพยอกว่า “เหล่ามารที่เข่นฆ่าพวกเขามาจากสำนักมารสังหารโลหิต ในช่วงบรรพกาล สำนักมารสังหารโลหิตถูกสำนักใหญ่ต่างๆ ผนึกกำลังทำลายล้าง สาเหตุที่พวกเขาหวนกลับมาปรากฏตัวอยู่ในจักรวรรดิเทียนช่งนั้นเรียบง่ายมาก เพราะที่นี้เป็นดินแดนที่นวจันทราเวียนมาบรรจบตำแหน่งสำคัญของนวจันทราก็คือนครคนคู่สองแห่งนี้ ค่ายกลเวทที่พวกเขาวางเอาไว้ คือค่ายกลเวทแปดทิศมังกรเทพตรีงสุริยันต์ ใช้ประโยชน์จากวิญญาณอาฆาตและโอมารไว้ที่สิ้นสุดมาเช่นสังเวเทพมาร ชุบชีวิตบรรพชนเซวี่ให้...”

“ก็คือพวกนี้แหละ” เขาผายสองมือไหวไหล่อย่าง
หน้ายระอา เอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ดู ภารกิจของเราเสร็จสิ้นแล้ว”

อีกห้าคนที่เหลือเบิกตาโพลงอ้าปากค้างทันที ใบหน้า
นายแวนตกตะลึง

“เจ้า...เจ้ารู้เรื่องพวกนี้ได้ยังไง” ตูกุเซ็งเอ่ยถาม
ตะกุกตะกัก

“บ้าเอ๊ย เจ้ารู้แม้แต่เรื่องลับขนาดนี้ได้ยังไง ข้ายัง
ไม่เคยได้ยิน!” ชูเฮ่าโวยวายเสียงหลง

ม่อม่อ หลี่มู่วีและสี่อี้ไม่พูดไม่จา แต่สายตาที่พวกเขา
จ้องมองเซียววี่เหมือนกับมองสัตว์ประหลาดตัวหนึ่ง

เซียววี่ตบไหล่ของชูเฮ่าอย่างเบา มือ แชวเล่นว่า
“เวลาว่างๆ ก็อย่าเอาแต่ขึ้นเขา อ่านตำราให้เยอะๆ หน่อย”

“เจ้าไสหัวไปเลย” ชูเฮ่าเหมือนสุนัขตัวใหญ่ที่ถูก
เหยียบหาง สะดุ้งตัวโหยงร้องโวยวาย “นี่มันเกี่ยวอะไรกับที่ข้า
ขึ้นเขากัน เจ้าอ่านเรื่องพวกนี้จากตำราใดก็เอาออกมาให้ข้า
หากเจ้าหาได้ ข้าก็จะกินมันเสีย”

“นั่นนะสิ เรื่องลึกลับขนาดนี้คงไม่มีบันทึกในตำราหรือกระมัง ที่สำคัญที่สุดคือทุกๆ ที่พวกเราารู้สึกได้แค่ไอมารที่เดือดพล่าน แต่เขากลับสามารถแยกแยะประเภทของไอมารรวมถึงแหล่งกำเนิดได้ เจ้ามันช่าง...อืม เป็นสัตว์ประหลาดตัวหนึ่ง!” สืออึ้งเลใจสั๊กพัก สายหัวไปมาแล้วถอนหายใจ

“ที่เจ้าพูดว่าจะกิน ข้าถือเป็นจริงเป็นจังนะ”

เซียวอวีหัวเราะดังสนั่นหวั่นไหวในขณะที่พูด “ตรงกลางของชั้นหนังสือแถวที่สามทางตะวันออกบนชั้นสองของหอตำราในสำนักกระบี่เสวียนหวง มีตำรา ‘ความลับสำนักมาร - ปริศนาของการทำลายล้างสำนักมารสังหารโลหิต’ เจ้าหยิบออกมาดูหลังจากดูจบแล้วจำไว้ว่าจะต้องกินมันลงไป”

ซู่เฮ่าเบิกตาโพล่งอ้าปากหวอ อีกสี่คนต่างตกตะลึงทั้งหมด

“อะไรนะ”

“มีจริงๆ หรือนี่”

“จริงหรือหลอกเนี่ย?”

“หอตำราของเราอยู่ที่ใด ข้ายังไม่เคยไปมาก่อน!”

พวกเขาแย่งกันพูดจนฟังไม่ได้ศัพท์ ใบหน้าของแต่ละคนฉายแววฉุนงง มีเพียงชูเฮ่าที่เกือบจะร้องให้ออกมา

เขาร้องเสียงหลงแล้วเอ่ย “ระยำ โดนเจ้าเล่นเสียแล้ว พวกเราไม่เล่นกันอย่างี้สิ ข้าต้องกินคัมภีร์โบราณของสำนักมารสังหารโลหิตจริง ๆ หรือ”

“ฮ่า ๆ ย่อมต้องหลอกพวกเจ้าอยู่แล้ว แต่คัมภีร์โบราณเล่มนี้มีจริง ๆ แค่มิได้สาธยายละเอียดเช่นนี้ อย่างน้อยในคัมภีร์ก็ไม่มีบันทึกถึงค่ายกลเวทแปดทิศมังกรเทพตริงสุริยันต์ รวมถึงรายละเอียดต่าง ๆ อีกมากมาย” เชียวอวี๋ส่ายหน้าไปมาพลงยิ้มแยมในขณะที่พูด

หลังจากมาถึงที่นี่ เชียวอวี๋มองปราดเดียวก็ดูออกว่าสำนักมารสังหารโลหิตสืบทอดมาจากสำนักมารโลหิตในโลกเซียนพิภพ ความสามารถของผู้ฝึกพรตในสำนักมารโลหิตน่าพร่นพริ้ง ฝีมือต่อสู้อย่างกาจ แต่วิธีการฝึกบำเพ็ญน่าสังเวช จนคิดไม่ถึงว่าจะมีบนโลกใบนี้ เชียวอวี๋ใช้กำลังของตนเพียงลำพังทำลายล้าง แถมยังไล่สังหารไปไกลหลายร้อยลี้ จันกระทั่งขับไล่

มารชัณยอดของสำนักมารโลहितบางส่วนที่ยังหลงเหลือลงไป
ทะเลเลือดไร้ที่สิ้นสุด ถึงได้เลิกรา

ดังนั้น เขาจะไม่คุ้นเคยได้อย่างไร

“ภารกิจของเราเสร็จสิ้นได้อย่างง่ายดายจริงๆ แล้วพวกเรา
จะกลับกันตอนนี้เลยหรือจะอย่างไร” หลี่มู่วี่เป่าปากโล่งใจ
พลางกล่าว

คนอื่นๆ ก็อดพยักหน้าไม่ได้

ถึงแม้จะมีเชียววี่ตามมาด้วยกัน แต่พวกเขาเตรียมตัว
สำหรับการต่อสู้อย่างยากลำบากมาแล้ว พวกเขาแม้แต่คิดถึง
การเสียสละที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้อยู่ในใจ

อย่างไรเสีย นี่เป็นภารกิจมรณะที่รู้จักกันทั่วสำนัก
ต่อให้พวกอาจารย์มา ทุกคนก็ไม่มั่นใจว่าจะเอาตัวรอดไปได้

มีเพียงม่อม่อไม่พูดไม่จา แถมยังขมวดคิ้วมุ่น

เชียววี่ปรายตามองเขาหนึ่งทีก็อ่านความคิดของเขาได้

เขารู้ แม่ม่อมเป็นคนเจี๊ยบๆ รักสันโดษ แต่แท้จริงกลับ
ชิงชังความชั่วร้ายจนเกินศตวรรษ เรื่องน่าสังเวชจนไม่คิดว่าจะมี
บนโลกระดับนี้ ในใจของเขาคงเปี่ยมไปด้วยความโกรธแค้นนานแล้ว
แทบอยากจะสังหารมารทั้งหมดให้สิ้นซาก

เขาไม่คิดถึงแม้แต่ความเป็นความตายของตัวเอง!

แน่นอน นี่ไม่ได้หมายความว่าคนอื่นไม่อยากจะสังหารมาร
เหล่านี้ เพียงแต่หลังจากประเมินความสามารถของกันและกัน
พวกเขาคิดว่าอาจจะไม่ไหว จึงต้องอดทนไว้ ถอนตัวกลับไป
เผื่อรอให้เติบโตแล้วค่อยกลับมา

แต่เทียบกันแล้ว เห็นได้ชัดว่านิสัยของม่อมม่อถูกใจ
เซียวอู่มากกว่า

เขาไม่ได้เตรียมตัวกลับ มารที่มีฝีมือยิ่งใหญ่มากนั้น
ถึงแม้ไม่อาจโจมตีเช่นฆ่า แต่การวางค่ายกลเวทียิบย่อยย่อมมี
ผู้ฝึกพรตสำนักมารสังหารโลหิตที่มีฝีมืออ่อนหัดเฝ้ารักษาการณ์

ดังนั้นก็สามารถวางกับดักเพื่อล่าคู่ต่อสู้ได้

นี่เป็นโอกาสอันดีในการหล่อหลอมสหายรักผ่าน
ประสบการณ์จริง

มีเพียงพานพบเปลวไฟและโลหิต การหล่อหลอม
ระหว่างความเป็นความตาย ถึงสามารถถอดรอกเปลี่ยนกระดูกได้
อย่างแท้จริง

การฝึกฝนระหว่างความเป็นความตายแต่ละครั้ง
การต่อสู้ระหว่างความเป็นความตายแต่ละครั้งนั้น สำหรับผู้ฝึก
พรตแล้วต่างล้ำค่าเหนือใดเปรียบ

“ชว่ เลิกคุยได้แล้ว!”

ทันใดนั้น เรียวคิ้วของเซียวอวี๋ขวามุดมุ่นทันที “มีคนมา”

คนอื่นๆ พลันอึ้งงัน ครั้นแล้วจึงเงิบเสียงลง และใช้อาคม
ลับปิดกั้นลมหายใจ กลิ่นอายไม่มีเล็ดลอดออกไปแม้เพียง
เล็กน้อย

นี่เป็นสิ่งที่เซียวอวี๋ต้องการจากพวกเขา

เดินทางอยู่ภายนอก รายละเอียดแต่ละอย่างอาจตัดสิน
ความเป็นความตายในหลายครั้ง

กล้าเข้ามาใกล้ที่นี้ในเวลานี้จะต้องเป็นนักพรตของสำนัก
มารอย่างไม่ต้องสงสัย

สำหรับหลายตระกูลในจักรวรรดิเทียนช่ง พวกเขา
มีเพียงจะหวาดกลัวที่นี้จนหนีแทบไม่ทัน ไม่หวนกลับมาอีก

เป็นไปตามคาด ผ่านไปชั่วขณะ ก็มีนักพรตสำนักมาร
ที่มีกลิ่นอายดาวเลือดกระจายออกมาจากทั่วเรือนร่างสองคน
ที่กระบี่เข้ามาใกล้ที่นี้จากที่ห่างไกลอย่างรวดเร็ว

ตอนที่ 263 มารหยินหยางทิวราตรี

หลังจากซู่เฮ่าและพรรคพวกทั้งสี่คนเห็นร่างนักพรตสำนัก
มารทั้งสองขี่กระบี่เข้ามาถึง พลันสัมผัสได้ถึงกลิ่น
คาวเลือดคละคลุ้งที่กระจายมาจากทั่วเรือนร่างของ
พวกเขา

ก่อนหน้านี้ จิตสัมผัสที่ปกคลุมไปทั่วบริเวณ
ของพวกเขากลับไม่สังเกตเห็นถึงสิ่งนี้เลยแม้แต่หน่อย

เห็นได้ชัดเลยว่านักพรตสำนักมารทั้งสองใช้วิธีการ
บางอย่างปกปิดร่องรอยระหว่างเหาะเหิน

นอกจากนี้ นักพรตสำนักมารทั้งสองยังฟุ้งกระบี่เหาะ
อย่างว่องไว พริบตาเดียวก็แทบจะบินมาถึงที่นี่ ท่าที่ยังดู
ระแวดระวังบริเวณโดยรอบ

ทุกคนไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดเชื้อวอวี่ถึงรับรู้การมาของ
พวกเขาสองคนได้ล่วงหน้า แต่พวกเขาไม่ได้แสดง

สีหน้าประหลาดใจอะไร ด้วยเห็นเรื่องแปลกจนชินตาและกลายเป็นเรื่องปกติ

“พลังปราณของสองคนนี้อยู่ชั้นลูกกลอนนิลหกชั้นฟ้า กลิ่นอายที่กระจายออกมาเหมือนกันทุกกระเบียดนิ้ว พวกเจ้าสังเกตหรือไม่ นี่เหมือน...มีบางอย่างแปลกๆ”

ม่อม่อมจ้องมองแผ่นหลังของพวกเขาที่ชี้กระบี่จากไป จู่ๆ ก็เอ่ยปากขึ้น

สื่ออึกกับซู่เฮ่าก็พยักหน้าลงเช่นกัน มีเพียงหลี่มู่อวีและตู่กูเซิงทำหน้าหงาย “นี่ก็ปกติไม่ใช่หรือ แปลกตรงไหนกัน”

เซียวอวีปรายตามองพวกเขาคล้ายคิดใคร่ครวญอยู่ชั่วขณะ ก่อนจะเอ่ยขึ้นอย่างเชื่องช้า “นักพรตวิถีมารสองคนนี้เป็นมารคู่หยินหยางที่ฝึกฝนวิชาสืบทอดประจำสำนักของสำนักมารสังหารโลหิต เรียกว่ามารทิวาราตรีหยินหยาง ผู้ฝึกพรตทั้งสองคนที่ฝึกฝนวรยุทธ์มารนี้จะต้องเป็นพี่น้องฝาแฝด เพราะมีเพียงแบบนี้ทั้งสองคนจึงมีใจสื่อถึงกัน และสามารถฝึกฝนกันได้อย่างเต็มที่ อืม เป็นการฝึกบำเพ็ญพรตร่วมกันที่แม้แต่จุดตันเถียนยังสามารถเปิดไปสู่อีกฝ่าย

พลั้ต้นกำเนิดไหลเวียนผ่านเส้นลมปราณของทั้งคู่ และหลังจากค่อยๆ ผีกลผ่านไ้ไปเดือนแล้วเดือนเล่า ปีแล้วปีเล่า ร่างกายของพวกเขาจึงเริ่มเปลี่ยนแปลงไปสู่หนึ่งหยินหนึ่งหยาง คนหนึ่งดูดซับจิตวิญญาณของคนตาย ส่วนอีกคนดูดซับไอแค้นของคนตายมาฝึกฝน การปรับหยินหยางเช่นนี้ แม้จะค่อนข้างแปลกประหลาด แต่ผลลัพธ์ก็ไม่นับว่าเลว โดยเฉพาะใน...ที่แห่งนี้ ดังนั้น หากพวกเขาสองคนผนึกกำลังกันโจมตี พลังภาพจึงน่าพร้พริ้งมาก อยู่เหนือกว่าผู้ฝึกพรตชั้นเดียวกันสามารถสังหารศัตรูข้ามระดับได้อย่างแท้จริง”

ในขณะที่เขาอธิบายไปนั้น เกือบจะหลุดคำว่า ‘โลกนี้’ ออกมา โชคดีที่สังเกตถึงความผิดปกติทันเวลา จึงรีบเปลี่ยนคำพูด

ส่วนพวกเขาเ้ากำลังตกอยู่ในห้วงคำบรรยายของการฝึกพรตที่น่าอัศจรรย์ลึกลับ ไม่ได้สนใจรายละเอียดพวกนี้

สิ่งที่เขาพูดมาเหล่านี้ พวกเขาเ้าทั้งห้าคนฟังแล้วรู้สึกเหลือเชื่อเหมือนฟังนิทานพันหนึ่งราตรี

สำนักกระปิเสวียน หวงยี่ตวิถึเขียนเป็นหลัก
ให้ความสำคัญกับการฝึกฝนวิถึเขียน ไหนเลยจะเคยได้ยิ่ยนิวิธีการ
ฝึกพรตที่น่าสยของขวัญแบบนี้ แต่ละคนจึงอดมิได้ที่จะทอดถอน
ใจว่านักพรตสำนักมารสำเร็จได้ด้วยการฉีกแนวทางจริง ๆ

“ซึ่งก็หมายความว่า มารทิวราตรีหิณหยางสองคนนี้มีฝีมือ
เหนือชั้นกว่าเรา เพียงแต่ไม่รู้ว่ ในสำนักมารสังหารโลหิต
ความสามารถของผู้ฝึกพรตแบบนี้อยู่ระดับไหน” ม่อมอย่นเรียวกั้ว
เข้าหากัน แล้วเอ่ยถามเชียววี่

เห็นได้ชัดเลยว่าหากให้เขาจากไปตอนนี้ เขาคงรู้สึก
หัวเสียเป็นอย่างยิ่ง อยากจะหาโอกาสลงมือ เขาไม่อาจปล่อยวาง
เรื่องน่าสังเวชจนไม่คาดคิดว่าจะมีบนโลกแบบนี้ได้เลย

แม้จะยังไม่ได้เข้าไป แต่อยู่ห่างกันเพียงนี้ยังได้กลิ่นอาย
แห่งความตายเข้มข้น ซ้ำยังมีกลิ่นคาวเหม็นเน่าของซากศพ
ที่เน่าเปื่อยเข้มข้นจนจนกั๊ก

ในนครแห่งนั้น ไม่รู้จริง ๆ ว่าเป็นแดนชำระบาปแบบใด

พอคิดถึงเรื่องพวกนี้ จิตสังหารพลันแผ่ปกคลุมทั่ว
แผ่นฟ้าอย่างอดไม่ได้ ทั่วทั้งร่างเหมือนกลายเป็นกระปิ

แหลมคมเล่มหนึ่ง หมายถึงฟาดฟันญาติปีศาจร้ายที่ก่อกรรม
ทำชั่วให้สูญสิ้น

แต่สิ่งที่ทำให้เขารู้สึกจนปัญญาก็คือ อย่างว่าแต่
ตัวต้นเรื่องในการเข่นฆ่ายกเมืองนั้นเลย แค่ผู้แข็งแกร่งของ
สำนักมารสังหารโลหิตเช่นนักพรตวิถีมารสองคนนั้นที่แค่บังเอิญ
ผ่านทางมา เขาก็ไม่อาจเผชิญหน้าได้แล้ว

ในด้านพลังปราณ ผู้ฝึกพรตชั้นลูกกลอนนิลหกชั้นฟ้า
กดทับเขาจนหมดสิ้น ต่อให้เป็นหนึ่งต่อหนึ่ง เขาก็จำต้อง
ยอมรับว่าตนหาใช้คู่ต่อสู้ไม่

เซียวอวี๋ได้ยินคำพูดของเขา ก็พูดพร้อมกับทำหน้า
เคร่งขรึม “ถึงแม้ข้าไม่รู้สถานการณ์ที่แท้จริงในสำนักมารสังหาร
โลหิต แต่สิ่งที่สามารถคาดเดาได้คือ พลังปราณของทั้งสองคนนี้
จะต้องเป็นเพียงฐานล่างแน่นอน แม้พวกเขาจะเรียกได้ว่า
มีศักยภาพยอดเยี่ยม แต่ก็ยังเป็นนักพรตสายมารที่ยังไม่เติบโต
อย่างแท้จริง ผู้ฝึกพรตสำนักมารสังหารโลหิตคนอื่นๆ ที่พวกเรา
จะพบต่อไป พลังปราณจะต้องสูงกว่าพวกเขาเยอะแยะ
การจัดวางค่ายกลเวทแปดทิศมังกรเทพตรึงสุริยันต์ จำเป็นต้อง
มีผู้ฝึกพรตระดับล่าง ข้าว่าน่าจะเป็นพวกเขา หากเป็นไปตามที่

ข้าคาดการณ์ไว้ ข้างบนของแต่ละด้านน่าจะมีมารหยินหยาง
ทิวาราตรีกำลังจัดวางค่ายกล ส่วนนครมรณะดาวคู่แห่งนี้
น่าจะมีนักพรตสำนักมารสังหารโลหิตที่ฝีมือน่าพรันพรึง
เฝ้ารักษาการณ์สามถึงหกคน”

เขาหยุดชะงักไปชั่วขณะ จ้องมองพวกซุเฮ่าทั้งห้าคนอย่าง
เรียบเฉย แล้วเอ่ยขึ้นอีกครั้ง “นี่ก็หมายความว่า หากพวกเรา
จะลงมือจริงๆ พวกเขาเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด”

พวกซุเฮ่าทั้งห้าคนใจร่วงไปอยู่ตาตุ่ม สบตากันแวบหนึ่ง
ไม่พูดไม่จา

พวกเขาขมวดคิ้วมุ่น สงบปากสงบคำ ต่างมองเห็นถึง
ความตึงเครียดจากในแววตาของอีกฝ่าย

แม้พวกเขาจะไม่ได้เพิ่งสู้รบเป็นตาครั้งแรก
แต่ก็ผ่านการต่อสู้เช่นนั้นมากันแค่ไม่กี่ครั้ง ข้ามารพวกนี้
ยังน่าพรันพรึงถึงเพียงนี้

ที่สำคัญที่สุดคือ ภารกิจครั้งนี้สำเร็จได้อย่างสบายๆ
เพราะความวิปริตของเซียวอวี๋แล้ว

อย่างนั้นการเช่นไหว้บูชาชีวิตบรรพชนเซวียให้
ที่นำหงุดหงิดรำคาญนั้นก็ไม่ใช่ว่าผู้ฝึกพรตฝีมือระดับพวกเขาจะ
สามารถขัดขวางได้ แต่พวกเขาไม่ก็คน หากกล้านุกเข้าไปใน
นครมรณะดาวคู่ เกรงว่ายังไม่ทันได้ต่อสู้จริงๆ ก็ถูกปรารถนาชั่วร้าย
ที่กลายสภาพมาจากไอแค้น ไอความตาย และไอมารที่เข้มข้น
ราวกับมีตัวตนมรตตายไปเสียก่อน ซากศพเน่าเปื่อยจนไม่เหลือ
แม้แต่เศษซาก

พลังปรารถนาขั้นก่อกำเนิดต่ำเกินไปจริงๆ ต่ำจนเทียบ
ได้กับผู้ฝึกพรตทั่วไป แม้แต่ความกล้าหาญในการต่อสู้ก็ยังไม่

โชคดีที่พวกเขามีเซียววี่อยู่ข้างกาย...

เซียววี่ที่ไม่มีอะไรที่ทำได้!

เซียววี่ที่ไม่มีอะไรที่ไม่ชนะ!

“เซียววี่ พวกเรา...”

ตู่กูแข็งล่งเลใจสักพัก เอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง “ถ้าต่อสู้
จะเสี่ยงไปหรือเปล่า”

แม้คนอื่นไม่พูด แต่สีหน้าในเวลานี้ก็ฉายความลังเล
หวาดหวั่น และกระหายในสงครามอย่างปกปิดไม่มิดเหมือน
ตุ๊กเซ็งมีมีผิดเพี้ยน

ใช่แล้ว กระหายในสงคราม!

แม้ความสามารถของพวกเขาจะด้อยกว่านักพรต
สายมารเหล่านั้นอย่างเห็นได้ชัด แต่ไม่มีสักคนที่รู้สึกหวาดกลัว
กระสับกระส่าย สองจิตสองใจอยากถอยหนี

คนที่ชัดเจนที่สุดย่อมเป็นม่อม่อ ร่างกายของเขาเหมือน
กลายเป็นกระบี่แหลมคม นัยน์ตาเต็มไปด้วยความกระหาย
สงครามอันฮึกเหิม

“อันตรายย่อมมีอยู่บ้าง ไหนเลยจะมีการต่อสู้ที่ไม่มี
อันตราย”

เซียววี่เงียบงันไปชั่วขณะ เอ่ยด้วยรอยยิ้ม “การต่อสู้ที่
ไม่มีอันตราย นั้นมิกลายเป็นการเล่นของเด็กน้อยหรือไร
ดูผิวเผิน ความสามารถของพวกเราย่อมสู้อีกฝ่ายไม่ได้ แต่การ
ต่อสู้ แต่ไรมาไม่เคยตัดสินแพ้ชนะตามความสูงต่ำของพลัง

ปรารถนาเพียงอย่างเดียว การต่อสู้ระหว่างความเป็นความตาย
ยังเป็นเช่นนั้น”

ในขณะที่พูดไปนั้น สีหน้าของเขาก็ค่อยๆ เคร่งขรึมขึ้นทุกที
“อนาคตพวกเจ้าจะเผชิญหน้าศัตรูรูปแบบต่างๆ จะตกอยู่ใน
สถานการณ์ยากลำบากต่างๆ นานา สถานการณ์ยากลำบากที่
ไม่อาจหลบเลี่ยง ถึงเวลานั้น เจ้ามีเพียงต่อสู้ การต่อสู้ที่หมด
ทางถอยหนีมีเพียงต้องสู้ตาย! มีเพียงการเห็นตัวเองเป็นคนตาย
คนหนึ่งถึงสามารถทำให้ศัตรูกลายเป็นคนตายได้! ดังนั้น คราวนี้
ก็เหมือนกัน พวกเจ้าต้องถือว่าพวกเขาเป็นศัตรูที่จำต้องสู้มีอาจ
ถอยหนี ละความรู้สึกอื่นๆ ทิ้งไป พวกเราพี่น้องร่วมกันต่อสู้
เป็นตาย!”

สีหน้าของพวกเขาก็เปลี่ยนเป็นอีกเหิม

เดิมเป็นเพียงความกระหายในสงครามอันบางเบา
แต่จากสะเก็ดไฟได้กลายเป็นเปลวเพลิงลุกไหม้กระหน่ำโดยไม่
รู้ตัว

ก็ได้ พี่น้องอยู่ร่วมกัน อย่างนั้นก็สู้!

“มารหยินหยางทิวราตรีนั้น ทั้งการเสาะหาและการ
บ่มเพาะต่างไม่ใช่เรื่องง่าย สูญเสียไปคู่หนึ่ง สำหรับสำนักमार
สังหารโลหิตที่ตอนนี้ต้องฝึกประคองให้อยู่รอดจะต้องเป็นความ
เจ็บปวดอย่างแสนสาหัสแน่นอน และข้าขอประกาศ พวกเรา
พี่น้องจะเริ่มล่ามารหยินหยางทิวา-ราตรีในบัดนี้!”

เซียววี่ประกาศกร้าวอย่างห้าวหาญทันที โบกสะบัด
สองมือพลางตะเบ็งเสียงลั่น “ทำให้เพชรฆาตที่เปราะเลือดของ
คนทั่วไปพวกนี้ตายไปให้สิ้นซาก!”

“ดี!”

พวกซู่เฮ่าทั้งห้าคนขานรับเสียงแข็งแะ

แม้แต่มือม่อก็ไม่เจียบเจีย คำรามออกมาด้วยความ
โกรธแค้น

ตอนที่ 264 อย่างไรถึงเรียกว่าเติบโต

ณ เมืองชวียง

ที่นี่เป็นเมืองหนึ่งของค่ายกลเวทแปดทิศมังกรเทพ
ตรึงสุริยันต์ ห่างจากนครมรณะดาวคู่เป็นระยะทางราว ๆ
หนึ่งร้อยแปดสิบลี้ คนทั่วไปภายในเมืองถูกเข่นฆ่าหมดสิ้นไปนาน
แล้ว ไอมรณะเข้มข้นกระจายปะปนออกมากับกลิ่นเหม็นเน่า
ของซากศพ ยังมีไอแค้นของดวงวิญญาณนับไม่ถ้วนที่มีอาจ
สูญสลายลอยล่องอยู่กลางอากาศ แม้แต่แสงอาทิตย์ยังถูกบดบัง
ไม่อาจลอดผ่านเข้าไป

ภายในค่ายกลเวทแปดทิศมังกรเทพตรึงสุริยันต์ ดวงจิต
ทั้งหมดมีอาจสลายไปได้

เซียวอวี้นำซุ้เข้าและพรรคพวกทั้งสี่คนลอบไล่ตามมาร
หยินหยางทิวาราตรีสองตนนั้นมาจนถึงที่นี่ เห็นพวกเขาเข้าไป
ในเมือง

พวกเขาทั้งหกคนยอมเข้าไปไม่ได้ นั่นเป็นขอบเขตของ
ค่ายกลเวทแปดทิศมังกรเทพตรีงสุริยันต์ หากเข้าไป
ก็ไร้ทางออก ทำได้เพียงแค่ออกจุกุมเหมือนตะพานในไฟ²

พวกเขาซ่อนตัวอยู่ในหลุมที่เร้นตาแห่งหนึ่ง ในขณะที่
เซียวอวีสังเกตความเคลื่อนไหวของเมืองชวี้กง

“เซียวอวี ข้าอดไม่ไหวอยากถามสักประโยคจริงๆ
เจ้าติดตามพวกเขาสองคนได้อย่างไร ข้าใช้จิตสัมผัสทั้งหมด
ตรวจสอบบริเวณข้างหน้า แต่ไม่สังเกตเห็นร่องรอยของพวกเขา
เลยแม้แต่นิดเดียว แล้วเจ้ารู้ได้อย่างไรว่าพวกเขาสองคนต้องมา
ทางนี้แน่”

หลี่มู่อวีถามพร้อมทำหน้านง

“เจ้าโง่หรือเปล่า ถามคำถามที่ง่ายที่สุดแบบนี้ออกมา
ได้อย่างไร”

ชูเฮ่ามองค้อนเขาหนึ่งที่ ปากบ่นพึมพำ “ยังมีอะไร
ต้องถามอีก พวกเราสังเกตอีกฝ่ายไม่ได้ เพราะเกินขอบเขต
จิตสัมผัสของเรา แต่จิตวิญญาณของเซียวอวีไม่รู้ว่าแข็งแกร่ง

² ตะพานในไฟ อุปมาว่าสิ่งที่อยากจะจับกุมอยู่ในกำมือแล้ว ได้มาอย่างง่ายดาย

กว่าพวกเจ้าตั้งก็เท่า ถึงขนาดว่าอาจจะทรงพลังยิ่งกว่ามาร
หิโนหยางทิวราตรีที่ไม่รู้ว่าชื่ออะไรสองคนนั้นเสียอีก
ถึงสามารถติดตามพวกเขาได้ติดๆ ในช่วงระยะห่างเช่นนี้
แล้วยังไม่ถูกพวกเขาจับได้”

เซียววี่ไต้ยินดังนั้น คล้ายเล็กน้อย พยักหน้าแล้วเอ่ย
“โดยมากแล้วก็เป็นแบบนี้แหละ”

หลี่มู่วี่ไต้ยิน ดังนั้น ก็อิงกันไปในที่ “ระยำ
จิตวิญญาณของเจ้าทรงพลังถึงขั้นนี้แล้วหรือ เหตุใดเจ้าถึง...”

ถึงแม้จะเป็นสหายรัก แต่เขาก็รู้ว่าตนถามในสิ่งที่ไม่ควร
ถามจึงรีบยังปาก แต่สีหน้ายังคงเต็มไปด้วยความตกตะลึง
พริ้งเพริด

“ซู่เฮ้าพุดถูก ข้าโง่จริง ๆ ไม่คิดเลยว่ายังจะตกตะลึงกับ
ความพิเศษของเจ้า นี่ควรจะปกติถึงจะถูก หากเจ้าไล่ตามพวกเขา
ไม่ทัน นั่นถึงผิดปกติ” หลี่มู่วี่ไต้ยินพึมพำเสียงแผ่ว

“ฮ่าๆ...พุดถูก”

สื่ออิ๋วหั่วเราลั่นจากข้างกาย สายตาเต็มไปด้วยความ
ตื่นเต้น เผ่าตั้งตารอการต่อสู้ที่จะตามมาเป็นอย่างยิ่ง

แต่ม่อมกลับขมวดคิ้วตลอดเวลา จิตกระปี้ดุดัน เจียบงัน
ไปนานสองนานถึงโพล่งถามกะทันหัน “พวกเราติดตามมานาน
ขนาดนี้ ทำไมถึงยังไม่ลงมือ มองดูพวกเขาเข้าไปในเมืองต่อหน้า
ต่อตา?”

หลังจากคนอื่นได้ยินคำพูดของม่อม ก็เบนสายตามอง
ไปทางเซียวอวี่ทั้งหมดตามสัญชาตญาณ

เห็นได้ชัดว่าม่อมอดทนต่อความสงสัยมาตลอดทาง
ไม่ได้ถามออกมา ตอนนี้เฝ้ามองมารหิณหยางทิวาราตรีทั้งสอง
คนนั้นเข้าไปในนครมรณะต่อหน้าต่อหน้า พลันร้อนใจขึ้นมาบ้าง
จึงเอ่ยปากถามในที่สุด

เซียวอวี่ได้ยินคำพูดของเขา ก็หั่วเราะเบิกบาน
ยิ่งกว่าเดิมจนคนอื่น ๆ รู้สึกประหลาดใจ

“ในที่สุดเจ้าก็ถามออกมาสักที ตลอดทางข้าเห็นเจ้า
อยากเอ่ยปากถามอยู่ตั้งหลายหน แต่ไม่พูดออกมา”

เซียวอวี่พูดเอื่อยเอื่อย “รู้หรือไม่ว่าเหตุใดข้าจึงยังไม่ลงมือ สมมติเจ้าสองคนนี้เชื่อมอยู่กับมารที่อยู่ในชั้นวิญญานต้นกำเนิดหรือพลังปราณสูงกว่านั้นจะทำอย่างไร หากพวกเราผลีผลามลงมือ มิใช่จะถูกกำจัดง่าย ๆ หรือ พวกเจ้าคิดถึงตรงจุดนี้หรือไม่”

“แล้วก็ พวกเราไม่รู้แม้กระทั่งว่าพวกเขาไปที่ไหน อย่างไรก็ตาม แต่พลังปราณเหนือกว่าวิญญานต้นกำเนิดขึ้นไปเลย แค่มีมารหยินหยางทิวราตรีมาเพิ่มอีกสองคน พวกเราก็มีอาจต้านทานได้แล้ว หากพวกนั้นคัดสรรยอดฝีมือสองคนไว้คอยผลัดเปลี่ยนเวรยาม นั่นพวกเราก็อาจต้องเผชิญกับมารชั้นลูกกลอนนิลถึงสี่คนหลังจากเปิดฉากต่อสู้!”

เขาชะงักไปชั่วขณะ แล้วอธิบายอีกครั้ง “รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง และความหมายของการล่า ยิ่งอยู่ที่คำว่า ‘ล่า’ ความอดทนเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด พวกเราต้องเฝ้ารออยู่ที่นี้อย่างน้อยหลายเดือน พวกเจ้าจงเตรียมใจให้พร้อม”

ม่อม่อฟังคำพูดของเขา ดวงตาเปล่งประกายทันทีราวกับรู้แจ้ง

แต่เดิมเขาเติบโตอยู่บนเขา ตั้งแต่เล็กขึ้นไปเพื่อล่าสัตว์
สิ่งที่ขาดไม่ได้ที่สุดก็คือความอดทน เมื่อครั้งหกเจ็ดขวบ
เพื่อเหยื่อตัวหนึ่ง เขาสามารถอยู่นิ่งไม่ไหวติงตลอดทั้งวัน หิวโหย
จนท้องร้องครี๊ดคราดเกือบจะเป็นลมก็กัดฟันอดทน

ดังนั้นเขาจึงเข้าใจคำพูดของเชียวอวีทันที แล้วก็เข้าใจ
ว่าตนใจร้อนไปหน่อย

เรื่องโหดร้ายป่าเถื่อนที่พวกमारสำนักमारสังหารโลหิต
ก่อขึ้น ทำให้จิตใจแต่เดิมที่นิ่งสงบของเขาร้อนรนไม่เป็นสุข
และเมื่อมองนัยน์ตาบริสุทธิ์สุกใสของเชียวอวี หัวใจของเขา
ก็สงบลงทันที

“บ๊าเอ๋ย พ่อได้ยินเจ้าวิเคราะห์ ขำรู้สึกว่าท่านปู่ของข้า
ที่เรียกว่า ‘มีญาณรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า’ พ่อเทียบกับเจ้าก็เหมือน
พ่อมดเจอมัจฉะมั่งเวทย์ เจ้าเนี่ย อายุแค่สิบสามสิบสี่จริง ๆ
หรือ วิปริต ช่างวิปริตโดยแท้!” ชูเฮ่าร้องโวยวายเสียงหลง

คนอื่น ๆ ขบคิดตามคำพูดของเชียวอวีเหมือนกำลังคิด
อะไรบางอย่าง

พอเชียววีเห็นสีหน้าของพวกเขา สีหน้าที่เคร่งขรึม
ก็ผ่อนคลายแล้วยิ้มแย้มออกมา แต่ในใจก็ถอนใจเบาๆ

ประสบการณ์การทะเลาะได้ห้ำหั่นของเด็กหนุ่มเหล่านี้
ยังน้อยเกินไป หากอยากจะได้โตถึงขั้นที่เผชิญหน้า
ได้เพียงลำพัง ยังไม่รู้ว่าจะต้องใช้เวลาอีกกี่ปี

แต่จะว่าไปความเยาว์วัยก็คือต้นทุน สหายรักพวกนี้
คนที่อายุเยอะที่สุดก็แค่สิบห้าสิบหกปี หนทางในวัยหน้ายังอีก
ยาวไกล ยังมีเวลาเพียงพอให้ได้เรียนรู้ ได้ทำผิดพลาด ไปเผชิญ
กับทุกสิ่ง

ใช่ ทำผิดพลาด!

บางครั้ง ความผิดพลาดก็ไม่ใช่เรื่องเลวร้าย

หากกลัวความผิดพลาด เจ้ามักปฏิบัติตามระเบียบ
แบบแผนจนราบรื่นไปเสียทุกอย่าง แต่เช่นนั้นต้องมีสักวันที่เจ้า
ทำผิดพลาดโดยไม่อาจย้อนกลับไปแก้ไขได้

ถึงขั้นที่พลาดพลั้งหนึ่งก้าวแล้วต้องเสียใจไป
ชั่วนิรันดร์ มองย้อนกลับไปในวันนั้น ก็สายเกินแก้แล้ว

ฉะนั้นทำผิดพลาดเสียแต่เนิ่นๆ พบกับความล้มเหลว
ในเร็ววัน ถึงจะรู้จักตนดียิ่งขึ้นได้ รู้จักความโหดร้ายของโลก
ใบนี้ ถึงสามารถเก็บประสบการณ์และบทเรียนที่สลักลึกลงไปถึง
กระดูกได้

อะไรคือการเติบโต

การเติบโตก็คือการทำผิดพลาดแล้วแก้ไขให้ถูกต้อง
กลายเป็นประสบการณ์และบทเรียนที่จดจำใส่ใจ วางแนวทาง
ที่ถูกต้องในการตัดสินใจครั้งต่อไป นี่ก็คือการเติบโต!

ดังนั้น นี่ก็คือสาเหตุว่าเพราะอะไรเชียววี่ถึงยืนกราน
ไม่ให้อาจารย์และเหล่าอาจารย์อาติตตามลงเขามาด้วย!

ภารกิจที่เรียกว่าภารกิจมรณะนี้ เชียววี่ไม่ได้เห็นอยู่ใน
สายตาแต่แรก แผนพิฆาตอะไรนั้นจะไปสร้างความลำบาก
ให้เขาได้อย่างไร

สิ่งที่เขาต้องการก็คือต้องการฝึกฝนเหล่าสหาย

มีแค่ผ่านการหล่อหลอมระหว่างความเป็นความตาย
ถึงเติบโตได้อย่างแท้จริง

แต่เขาก็เข้าใจ สำนักमारสังหารโลหิตหายสาบสูญไปจากดินแดนตอนใต้หลายปี ผู้ฝึกพรตในตอนนี้จะแทบจะเห็นพวกเขาเป็นอดีตไปแล้ว แต่ในความเป็นจริง พวกเขายังยิ่งใหญ่ ทรงพลัง สามารถยืนหยัดไม่มีวันล้มในโลกเซียนพิภพได้เป็นพันเป็นหมื่นปี การสืบทอดย่อมมีส่วนที่แตกต่างออกไป

หากมิใช่พวกเขาเรานหาที่ตาย หาเรื่องให้เซียวอวีโกรธ เป็นพื้นเป็นไฟ จนอยากกำจัดพวกเขาให้สูญสิ้นโดยไม่คำนึงถึงทุกสิ่ง พวกเขาก็คงยังครอบครองพื้นที่เท่าผืนเสือในโลกเซียนพิภพไว้ได้

และตอนที่อาณาจักรเซียนนิรันดร์ของเขาถูกตำหนักวิธีใหญ่ทั้งสามผนึกกำลังโจมตี เบื้องหลังก็มีเงาความเคลื่อนไหวของสำนักमारโลหิต เท่าที่เขารู้ ตอนนั้นมีหลายต่อหลายเมืองถูกเข่นฆ่าตายยกเมือง นี่เป็นสิ่งที่พวกกากเดนของสำนักमारโลหิตที่ร่นถอยไปถึงทะเลเลือดก่อขึ้น

และตอนนี้หวนมาพบกันอีกหน ไม่ว่าอย่างไรเซียวอวีจะไม่ปล่อยคนโหดร้ายป่าเถื่อนพวกนี้ไป

“มายุติทั้งนี้เก่าแก่ในโลกลบนี้แล้วกัน”

เขาสะละยัมชั่วร้าย แอบพูดอย่างเฉยชา “ข้า จักรพรรดิ
เซียนจื่อฉงจะทำลายมรดกของเจ้าบนทวีปอวีชี!”

ดบอชบา

ตอนที่ 265 เริ่มต้นการไล่ล่า

เพียงพริบตาเดียวเวลาหนึ่งเดือนก็ล่วงผ่านไป

นับตั้งแต่มารหิณหยางทิวราตรีสองตนเข้าไปในเมือง
ก็ไม่ออกมาอีกเลย

เชียววี่กับพรรคพวกทั้งห้าคนไม่ร้อนใจ เผื่อรออยู่ใน
หลุมที่ซ่อนเร้นสายตาแห่งนี้ด้วยความอดทน เพราะพวกเขารู้ว่า
ไม่ช้าก็เร็วมารหิณหยางทิวราตรีจะต้องออกมา อีกอย่าง
พวกเขาสำรวจรอบด้านของเมืองชวีคิงแห่งนี้มาชัดเจนนานแล้ว
ทิศทางที่มุ่งไป ยังนครมรณะดาวคู่มีเพียงถนนสายนี้
เพียงสายเดียว

สำหรับทิศทางอื่นก็มีเมืองตั้งอยู่ไม่น้อย แต่ไม่ได้
ถูกสังหารยกเมือง ที่นั่นอยู่นอกขอบเขตของค่ายกลเวทแปดทิศ
มังกรเทพตรีสุริยันต์ พวกกากเดนของสำนักมารสังหารโลหิต
มีไม่มากนัก และวิญญูณอาฆาตของเมืองทั้งสิบเมืองนี้
ก็เพียงพอสำหรับการเซ็นไหว้แล้ว ต่อให้สังหารไปมากกว่านี้
ก็ไม่มีความหมายอะไร

ภายใต้สถานการณ์ที่รับรู้ถึงการสร้างค่ายกลเวทแปดทิศ
มังกรเทพตรีงสุรียันต์เพื่อเรียกบรรพชนเซวี่ให้ เซียวอวี้อาศัย
ประสบการณ์ล้านปีในชาติก่อนประเมินความเคลื่อนไหว
ของอีกฝ่ายออกมาอย่างแม่นยำ ตัดสินใจได้อย่างถูกต้องที่สุด

ชูเฮ่ากับพรรคพวกทั้งห้าคนย่อมไม่มีความขึงใจต่อการ
ตัดสินใจของเซียวอวี๋ แต่พวกเขาต่างคนต่างมีคำถามอยู่ในใจ
ไม่น้อย พวกเขาก็ไม่ได้ปกปิด แต่ละคนเอ่ยปากถามไถ่กัน
แข็งแะ หลังจากได้คำตอบก็พากันเข้าใจทันที

แต่ประสบการณ์เหล่านี้ มีเพียงเคยประสบพบเจอกับตัวถึง
จะมีได้ ต่อให้เซียวอวี๋ดึงหูพรา้สอนสั่งก็ไร้ประโยชน์ ทว่าเขา
สามารถสอนวิธีการให้บรรดาสหายรักของตน ช่วยเปิดโลกทัศน์
ให้พวกเขา สร้างวิธีการขบคิดของพวกเขาขึ้นมาใหม่ได้

สิ่งเหล่านี้สำคัญมาก

ถึงขนาดสำคัญยิ่งกว่าการยกระดับพลังปราณ

“ดู พวกเขากลับมาแล้ว!” น้ำเสียงของชูเฮ่าแว่วเข้ามาจาก
ข้างนอกหลุม

หนึ่งวันหลังจากผ่านพ้นไปหนึ่งเดือน

ตอนกลางวัน แสงอาทิตย์เจิดจ้าทอดประกาย แต่กลับมีอาจ
ลอดผ่านไอซ์ร่ายเป็นชั้นๆ ลงมาได้ ดังนั้นหากทอดตามองฟ้า
จากบนพื้นก็ยังคงเห็นเพียงความมืดสลัวอึมครึม ตามมาด้วย
กลิ่นซากศพเน่าเปื่อยที่ชวนให้คนได้กลิ่นแล้วอยากจะอาเจียน

“อยู่ที่นี้มาหนึ่งเดือน ข้ารู้สึกเหมือนตัวเองใกล้จะบ้า
ขาดตัดสินใจเกี่ยวกับการกินธัญญาหารครึ่งปี จะไม่กินอะไรเลย”
หลี่มู่อวี่บนพื้มพำระคนกันด่ามาจากอีกด้าน “ฮู้ว ไม่อาจ
จินตนาการได้เลยจริงๆ ผู้ฝึกพรตของสำนักมารสังหารโลหิตนั้น
ฝึกฝนอยู่ในเมืองสภาพเช่นนี้ได้อย่างไร นี่พวกเขาได้กลิ่นเช่นนี้
ยังรู้สึกหอมหวานเหมือนลิ้มรสน้ำหวานหรือไร”

“นั่นสิ”

“ใช่...”

คนอื่นๆ ก็พากันเอออออกล้อยตาม อุดพ้ยักหน้าไม่ได้

เชียววี่กลับสายหน้าไปมา เดินไปข้างนอกหลุม
ไปพลางกล่าวไปพลาง “เจ้าพูดถูกแล้วละ พวกเขารู้สึกว่ากลิ่น
เหม็นเน่าและไอศพพวกนี้หอมหวานเหมือนน้ำตาลจริงๆ
นั่นแหละ”

“เวรเอ๋ย นี่มันพวกวิปริตนี่...”

ชูเอ๋อยู่ที่ยืนอยู่ข้างนอกหลุมได้ยินบทสนทนาของพวกเขา
ถึงกับหมดคำพูดอย่างสิ้นเชิง

“เฮอะ เริ่มต้นการไล่ล่า”

สีหน้าของเชียววี่เคร่งขรึม เตรียมการวิ่งไว “ทำตามที
คุยกันก่อนหน้านี้ ข้าจะรั้งคนหนึ่งเอาไว้ พวกเจ้าทั้งห้าร่วมมือกัน
จัดการอีกคน ฝีมือมารหยินหยางทิวาราตรีน่ากลัวยิ่งนัก ทั้งคู่
มีจิตใจสื่อถึงกัน วรยุทธ์มารส่งเสริมกัน โดยเฉพาะหลังจาก
ผนึกกำลังกัน อานุภาพยังมากกว่าคนคนหนึ่งถึงหลายสิบเท่า
ฉะนั้นจะปล่อยโอกาสให้พวกเขาร่วมมือกันไม่ได้เด็ดขาด!”

“ได้ พวกเราจำได้แล้ว”

ตุ๊กเซ่งเอ๋ยด้วยเสียงทุ้มต่ำ

สืออี หลี่มู่อวี่ ชูเฮ่าพากันหยักหน้าทั้งหมด

มีเพียงม่อมม่อที่ไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ แต่ความ
กระหายในสงครามอันห้าวหาญนั้นชวนให้คนใจสั่นระรัว

กลืนอายุสัตว์ร้ายอันน่าพรั่นพรึงปลดปล่อยออกมาจาก
ร่างของเขา เหมือนสัตว์บรรพกาลที่มาจากยุคดึกดำบรรพ์
ตัวหนึ่ง แต่ในเวลาต่อมา ทัวร่างของเขาเหมือนกลายเป็นกระบี่
แหลมคมที่พุ่งทะยานผ่านภา ฐ์สีกราวกับมีกระบี่ฟันออกมา
ทั่วสารทิศ

ความรู้สึกแปลกประหลาดสองประเภทนี้ทำให้
คนที่เฝ้าจับตาดูเขาอย่างละเอียด ส่วนลึกของจิตใจจึงรู้สึกอึดอัด
เป็นอย่างยิ่ง

ต่อให้สืออี หลี่มู่อวี่ ชูเฮ่าและตู่กู่เซ็งอยู่กับเขาเห็นเขา
มานานมากก็ยังรู้สึกเจ็บแปลบๆ ที่ดวงตา

มีเพียงเซียวอวี่ที่ไม่เกรงกลัวจิตกระบี่และกลืนอายุตุตัน
ที่ระงับไม่อยู่ของเขา

‘เจ้าหมอนี่ อนาคตถูกลิขิตไว้ว่าต้องไม่ธรรมดา!’

เชียวอวีซ่าเลื่องมอม่ม่อ ลอบชื่นชมในใจ

และในตอนนี้เอง ทุกคนก็เห็นเงาร่างสองร่างซึ่กระปี่
ลอยเข้ามาจากตรงขอบฟ้าไกลแสนไกล มุ่งหน้ามาทางนคร
มรณะดาวคู่อย่างรวดเร็ว

สองคนนี้อย่อมเป็นกากเดนของสำนักมารสังหารเลือด
มารหยินหยางทิวราตรี

พวกเขาออกมาจากเมืองชวีคิงที่เฝ้ารักษาการณ์ ไม่รู้ว่า
นำคำสั่งอะไรไปยังนครมรณะดาวคู่ แต่ก็ไม่สำคัญสำหรับ
เชียวอวีและพรรคพวกทั้งห้าคน

สิ่งที่สำคัญคือ พวกเขาออกมาจากเมืองชวีคิงแล้ว!

พวกเขาบังคับกระปี่ด้วยความว่องไวยิ่ง ไม่ทันไรก็มาถึง
บริเวณที่อยู่สูงจากที่ซ่อนตัวของทั้งหกคนราวหนึ่งร้อยจั้ง

รูปร่างหน้าตาของทั้งคู่ชัดเจนแจ่มแจ้ง ดูจากภายนอก
พวกเขาทั้งคู่หน้าตาเหมือนกันทุกกระเบียด คนที่ไม่คุ้นเคยไม่มี
ทางแยกออกว่าสองคนนี้ใครเป็นใครกันแน่ แม้แต่กระปี่เหาะ
ที่บังคับอยู่ใต้ฝ่าเท้าของพวกเขาสองคนยังเหมือนกัน รอยกระปี่

สีแดงกำไหลดนเวียน ร่างเป็นรูปลักษณะภายนอกของมารชั่วร้าย
ตนหนึ่งออกมา

สิ่งเดียวที่สามารถแยกแยะความแตกต่างของสองคน
บางที่อาจจะมีแค่ภาพมายา มารสวรรค์ที่โผล่ออกมารำไร
จากเบื้องหลังทั้งคู่

เพลิงมารของทั้งคู่ปกคลุมทั่วแผ่นฟ้า ปรากฏภาพมายา
มารสวรรค์มากมายขึ้นรำไร

ภาพมายา มารสวรรค์ของคนหนึ่งเป็นรูปร่างมนุษย์
มากมายที่มีหน้าตาบูดเบี้ยวเหี้ยมเกรียม มีสองปีกสีปีก
งอกออกมาจากเบื้องหลัง ส่วนภาพมายา มารสวรรค์ของอีกคน
แต่ละตนมีรูปร่างเหมือนสัตว์ร้ายสูงร่ายจิ้ง แขนหน้าแผดเสียง
คำรามร้องอย่างขุ่นขี้

คนหนึ่งกลืนอายุดัน ไอหยาบปีบคันผู้คน อีกคนเทพมาร
คำรามบ้าคลั่ง ไอชั่วร้ายสะท้านฟ้า

แต่ระหว่างพวกเขาทั้งคู่กลับ มีความสมดุลอย่าง
น่าประหลาดประเททหนึ่ง เหมือนดึงดูดกันและกัน หมุนเวียน
ถึงกันและกัน

เซียววี่สีหน้าเคร่งขรึม พูดเร็วจี “พวกเจ้าซ่อนตัวให้ดี ข้าจะล่อคนหนึ่งออกไปก่อน พวกเจ้าค่อยลงมือ!”

ซูเฮ่ากับพรรคพวกทั้งสี่ไม่มีลังเลใจ ก้มหัวซ่อนตัวและปกปิดกลิ่นอายอย่างมิดชิด มองเซียววี่เริ่มดำเนินการเพียงลำพัง

“เซียววี่ระวังตัวด้วย”

หลังจากทั้งห้าคนซ่อนตัวเสร็จ ก็จ้องมองเซียววี่สื่อจิตเตือนด้วยสีหน้ากังวลใจ

พวกเขารู้ว่าขณะนี้สถานการณ์ของเซียววี่อันตรายมาก หากทั้งสองคนนั้นร่วมมือกัน เซียววี่หาใช่คู่ต่อสู้ของพวกเขาไม่

ในยามนี้ทะเลแห่งจิตสำนักของเซียววี่ไม่มีวิชาหัตถ์เทพคำฟ้าที่ผู้อาวุโสชั้นสูงชื่อหมาเซียงหนานทิ้งไว้ให้แล้ว!

เซียววี่พยักหน้า แยมยิ้มให้พวกเขาอย่างสง่างาม จากนั้นจึงหยัดกายขึ้นยืน

หลังจากใช้ทำนวจำแลงคุณเผิง ร่างก็โผบินไปยังทิศทาง
ห่างไกลราวกับพญาอินทรีทรงพลังที่บินร่อนอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า

เขาจงใจเผยร่างออกมา แต่ไม่ได้พุ่งประชันหน้า
แสรังท่าทางบังเอิญพบอีกฝ่าย จากนั้นก็หลบหนีไป
อย่างว่องไว

แสดงความอ่อนแอให้ศัตรูเห็น!

นี่ก็คืออุบายของเขา!

เขาจำเป็นต้องแสดงท่าทางเช่นนี้เพื่อดึงดูดให้
อีกฝ่ายไล่ตาม จากนั้นใช้ประโยชน์จากสภาพพลังปราณของตน
ที่แตกต่างกับอีกฝ่ายเหลือเกินมายั่วให้คนหนึ่งโน้มน้าวจิตการตน
แบบนี้ถึงจะมีโอกาสแยกคนทั้งสองออกจากกัน

หาไม่ละก็ หากทั้งสองคนร่วมมือกัน พวกเขาทั้งหก
ไม่มีโอกาสชนะเลยแม้แต่น้อย

นอกเสียจาก...

เซียววี่ใช้กระบวนท่าที่เกินกว่าพลังปราณในตอนนี้!

แต่เขาไม่อยากจะกระบวนทำนั้น ไม่เพียงมีราคา
ที่ต้องจ่ายมากเกินไป แถมยังไม่ก่อให้เกิดผลในการหล่อหลอม
สหายรักของเขา

ศัตรูถูกตนกำจัด แล้วพวกเขาจะเติบโตได้อย่างไร

แต่ต่อให้แยกพวกเขาทั้งสองคนออกจากกัน พลังปราณชั้น
ลูกกลอนนิลหกชั้นฟ้า ก็เชื่อว่าซู่เฮ่กับพรรคพวกทั้งสี่คน
จะเอาชนะได้ง่ายๆ!

โดยเฉพาะผู้ฝึกพรตของสำนักมารสังหารโลหิต เพราะ
วิธีการฝึกฝน ทำให้พลังปราณเลื่อนชั้นอย่างรวดเร็ว อิทธิฤทธิ์
พิสดาร ก่อนที่จะไปถึงชั้นอริยะ พลังต่อสู้แน่นอนว่าเหนือกว่านักพรต
ชั้นเดียวกันไกลโข ดังนั้น ศีกครั้งนี้กล่าวได้ว่ายากเย็นแสนเข็ญ
ยิ่งนัก!

บางคนอาจจะบาดเจ็บสาหัสไปจนถึงขั้นล้มตาย
ด้วยเหตุนี้!

แต่เขี้ยวอวยังเลือกที่จะต่อสู้ สหายรักของเขาก็เลือกที่จะ
พุ่งประชันด้วยเช่นกัน!

ไม่มีใครใดถอยหนี!

เพราะทุกคนต่างเข้าใจ มีเพียงผ่านการหล່หลือระหว่าง
ความเป็นความตายถึงสามารถเติบโต...อย่างแท้จริงได้!

ไม่มีใคร
ถอยหนี

ตอนที่ 266 หลอกหล่อ

พลังปราณของพี่น้องฝาแฝดมารหยินหยางทิวาราตรี
อยู่ในชั้นลูกกลอนนิลหกชั้นฟ้า

ฝีมือนาเกรงกลัวระดับไหน จิตสัมผัสเฉียบไวเพียงไร
ทางฝั่งเขียววี่เพ็งเคลื่อนไหว สองคนนี้ก็สังเกตเห็นแล้ว

“หืม”

ชั่วขณะนั้นทั้งคู่แทบจะเคลื่อนไหวในท่าทางเดียวกัน
หันหน้าพร้อมกัน สูดจุมุกฟุดฟิดทำเสียงสงสัย

ทันใดนั้น พวกเขาไม่มีความลังเลใจใดๆ พุ่งร่างหือบังคับ
กระบี่ไล่ตามเขียววี่คล้ายลูกธนูออกจากคันสาย แสงกระบี่
สีแดงเข้มปล่อยอาณาภพมารไรที่สิ้นสุดยาวถึงหกชั้น

เพียงแค่สามลมหายใจ พวกเขาก็ไล่ตามเขียววี่ทัน

ทั้งสองคนไม่รู้สึกระหลาดใจหรืองงงโตๆ ทั้งสิ้น
รู้สึกว่าเป็นเรื่องปกติ

แต่พวกเขาหาวิธีไม่ เชี่ยววี่แค่ตั้งใจให้พวกเขาไล่ตามเท่านั้น หาไม่แล้ว ด้วยระดับความเร็วของท่านวจำแลงคุณเผิง ต่อให้มีข้อจำกัดด้านพลังปราณทำให้ไม่รวดเร็วเท่าพวกเขา แต่อย่างนั้นจะถูกพวกเขาไล่ตามทันอย่างง่ายดายขนาดนี้ได้อย่างไร

พลังปราณชั้นก่อกำเนิดสามชั้นฟ้าของเชียววี่ถูกอาคมปกปิดร่องรอยอันตื่นเขินปิดบังเอาไว้หนึ่งชั้นที่พวกเขาเห็นเหมือนกับช่างตายทั้งตัวเอาใบบัวมาปิดเพียงเท่านั้น

พวกเขาสองคนหลงทีกทักว่าแค่ของกล้วยๆ หลงคิดว่าจะมองเชียววี่ทะลุปรุโปร่งทุกอย่างแล้ว ดังนั้นทั้งสองคนจึงขวางหน้าเชียววี่หน้าหลังอย่างเงียบๆ หนึ่งในนั้นหัวเราะเยาะหนึ่งที่ หลังจากมองสำรวจเชียววี่ตั้งแต่หัวจรดเท้าแล้ว ก็เอ่ยอย่างดูแคลน “ไอ้หนู อายุเท่านี้ก็มีพลังปราณขนาดนี้ได้ คิดว่าคงไม่ได้มาจากที่ไร้ชื่อเสียง บอกรมา เจ้ามาจากสำนักใด”

อายุแค่ประมาณสิบสามสิบสี่ปีก็ยกระดับพลังปราณถึงขั้นก่อกำเนิดสามชั้นฟ้า ผู้ฝึกพรตในตระกูลทั่วไปยากที่จะทำได้จริงๆ มีเพียงแค่นักสำนักที่ยิ่งใหญ่ ฝึกฝนเคล็ดวิชาขั้นสูง อีกทั้ง

ยังครอบครองยาลูกกลอนพื้นฐานจำนวนมาก ถึงมีพลังปรารถนา
ขนาดนี้ได้ด้วยอายุเพียงเท่านี้

แต่แน่นอน สุดท้ายอดัจฉริยะก็ทำได้เช่นกัน

แต่หากเป็นสุดยอดอัจฉริยะจริงๆ ยังจะอยู่ในตระกูล
ได้อย่างไร จะต้องเข้าสำนักไปฝึกฝนอย่างแน่นอน

ทรัพยากรในสำนักไม่ว่าอย่างไรก็มากกว่าตระกูลหรือ
แม้แต่ในราชวงศ์

โดยเฉพาะสำนักใหญ่ในใต้หล้าอย่างสำนักกระบี่เสวียน
หวง ต่อให้เป็นเพียงลูกศิษย์สายนอก ก็ยังได้รับการดูแลดีกว่า
ลูกศิษย์สายตรงของสำนักทั่วไปมาก

และนี่ก็คือเหตุผลที่หนุ่มสาวจำนวนมาก รวมไปถึงผู้มี
ความสามารถนับไม่ถ้วนเบียดเสียดจนหัวร้างข้างแตกก็ยัง
อยากจะเข้าไปในสำนัก

เซียววี่จ้องมองคนทั้งสอง ดวงตาเปล่งประกาย ไม่ได้
ส่งเสียงใดๆ

“เฮ้ย ไอ้หนู ข้าถามเจ้าอยู่นะ มาจากสำนักใด”

พี่น้องฝาแฝดหยินหยางทิวาราตรีสองคนนี้ยืน
ประจันหน้ากับเซียววี่เพียงลำพัง ขมวดคิ้วมุ่น ตวาดเสียงถาม
“บอกมาว่าเจ้ามาจากไหน เหตุใดจึงมาปรากฏตัวที่นี่ อาจารย์
หรือผู้อาวุโสในสำนักคนอื่นๆ มาด้วยหรือไม่”

เขาเพิ่งพูดสิ้นเสียง อีกคนก็ทำหน้าตาอัปลักษณ์
ดูร้ายเหวี่ยงมือโตเปรี้ยบ หัวเราะเยียบเย็นแล้วพูดต่อโดย
มิเว้นช่วง “หากไม่พูด ข้าจะให้เจ้าได้ลองลิ้มรสชาติของแดน
ชำระบาปบนโลกมนุษย์ ขอแนะนำว่าจะให้ดีอย่าได้ทดลองวิธี
เช่นนี้ มันจะทำให้เจ้ายากจะลืมเลือนไปชั่วชีวิตแน่!”

พวกเขาสองพี่น้องใจส่อถึงกัน ล้วนกระจ่างแจ้ง
ในสิ่งที่คิดอยู่ในใจเป็นที่สุด

ดังนั้นวิธีการพูดก็เลยพิลึกเช่นนี้ หากเปลี่ยนเป็น
ผู้ฝึกพรตทั่วไปสักคนได้ยินคำพูดของสองคนนี้ครั้งแรก เกรงว่า
คงยากที่จะปรับตัว

เพียงแค่ประสบการณ์ของเซียววี่เหนือกว่าจินตนาการ
ของผู้ฝึกพรตทั่วไปอีกไกลโข

พอได้ยินคำพูดของสองคนนี้ ใบหน้าของเขาก็ไม่ได้แสดงท่าทีใดๆ เป็นพิเศษ เพียงแต่นัยน์ตาฉายแววหวาดกลัวออกมาอย่างพอดี เหมือนขบกัดเรียวปากโดยไม่รู้ตัว เหมือนลังเลใจ แต่ยังคงเจียบงันไม่พูดไม่จา

“ไอ้หนู ดูท่าเจ้าไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตา! พอดีเลย ให้ข้าลี้มลองว่ากระดูกของเจ้าจะแข็งสักแค่ไหน จะต่อต้านวิธีลงโทษประจำสำนักเราได้หรือไม่!”

คนหนึ่งในนั้นหัวเราะอำมหิต ทันทีที่เปล่งคำเหล่านั้นออกมา ภาพมายามารสวรรค์ที่ผลุบ ๆ โผล่ ๆ อยู่เบื้องหลังพลันเกาะกลุ่มกันเหมือนมีชีวิต แต่ละตัวคำรามเสียงแหบพร่าและดึนรน หมายจะกระโจนเข้าใส่เชียววี่

เสียงร่อนนำสะพรั่งกล่วที่ปักลงกลางใจแต่ละเสียงดังแว่วกระทบโสต

สีหน้าของอีกคนก็เปลี่ยนเป็นเหี้ยมเกรียมเหมือนกับพี่น้องของตนมีมีผิดเพี้ยน ภาพมายามารสวรรค์เบื้องหลังเกิดการเปลี่ยนแปลง แผดเสียงคำรามอยากจะดึนรนให้พ้นจาก

พันธนาการเช่นเดียวกัน พลังถลึงดวงตาที่ใหญ่โตเท่าโตะหิน
จ้องมองเชียววี่อย่างดุดัน

หลังจากเสียงทั้งสองรวมกันเป็นหนึ่ง ทันใดนั้นเหมือน
บังเกิดพลังมารบางอย่าง กลายเป็นกระบี่และดาบมากมาย
มหาศาลแทงเข้าใส่เชียววี่

เสียงป่นปวนศัตรูมีแรงดึงดูดเหมือนจะพรากวิญญาณไป

ใบหน้าของเชียววี่เผยความเจ็บปวดมหาศาลออกมา
ในทันที แม้แต่ชนคิ้วยังไหวระริก สองมืออุดหูสุดชีวิต คำรามลั่น
ออกมาโดยไม่รู้ตัว “หยุด หยุดเร็วเข้า!”

สีหน้าบิดเบี้ยวอย่างเจ็บปวดรวดราวเหนือใดเปรียบ
ปรากฏแววโกรธแค้น ลังเลใจ และดิ้นรนอย่างชัดเจน

หลังจากเขาพุดออกไปเช่นนั้น เสียงมารพลันหายไป
ทันที

นัยน์ตาของเชียววี่ฉายแววซับซ้อนหลากหลายอารมณ์อย่าง
เหมาะเจาะ หอบหายใจเฮือกใหญ่ ใบหูทั้งสองมีหยาดโลหิต
ไหลริน ทำทางเหมือนแก้วหูถูกฉีกทิ้ง ดวงวิญญาณถูกทิ่มแทง

“ฮู้ว ข้ากับพรรคพวกหกกคนติดตามอาจารย์ของพวกเรา มา อาจารย์ของพวกเรา มีพลังปราณอยู่ระดับสูงสุดของชั้น วิทยุญาณต้นกำเนิดกันทั้งหมด” ในสายตาของเซียวอวีที่จ้องมอง ภาพมายา มารสวรรค์เบื้องหลังของสองคนแฝงไว้ด้วยความ หวาดหวั่น

เขาเหมือนตกใจจึงพูดเร็วปรือเป็นพิเศษ แทบจะไม่หยุด เว้นช่วงเลย

พอสองคนนี้ได้ยินดังนั้น หน้าพหลันเปลี่ยนสี ขมวดคิ้ว เป็นปมแน่น นัยน์ตาที่จ้องมองเซียวอวีเต็มไปด้วยบรรยากาศ แห่งการตรวจสอบ

พลังปราณระดับสูงสุดของชั้นวิทยุญาณต้นกำเนิดไม่อาจ ประมาทได้จริงๆ ถึงแม้ยังไม่ถึงขั้นผันจิต ยังไม่เริ่มหล่อหลอม ให้เศษเสี้ยววิทยุญาณต้นกำเนิดกลายเป็นดวงจิตอย่างแท้จริง แต่ถ้าผู้มาเยือนเป็นผู้ฝึกพรตชั้นวิทยุญาณต้นกำเนิดระดับสูงสุด หกกคน อย่างนั้นก็มีความเป็นไปได้ไม่น้อยที่จะสามารถทำลาย การเซ่นไหว้และอัญเชิญในครั้งนี้ได้

“พวกเขาอยู่ที่ใด” หนึ่งในนั้นตวาดเสียงดังแล้วถามอย่างรวดเร็ว

ในขณะที่พูด พวกเขาสองคนก็เข้าประชิดเชียวอวีเรื่อย ๆ

“พวกเขาอยู่...”

สีหน้าของเชียวอวีเหมือนตื่นตระหนก ตัวสั่นระรัวพูดอะไรไม่ออก สายตาเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น ร่นถอยหลังตามสัญชาตญาณ ระยะห่างกับมารที่อยู่ข้างหลังตนนั้นใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็วจนไม่ถึงสิบจั้งแล้ว

“...ในสำนักกระบี่เสวียนหวง!”

นัยน์ตาของเชียวอวีพลันทอประกาย ลมปราณสีทองทะยานพุ่งสู่พยับเมฆา กลิ่นอายบ้าคลั่งกระจายออกมาอย่างเย้ยหยันโลกหล้า แผลงฤทธิ์ทันที

เขาสำแดงฤทธิ์เดชพรวดพราด เรือนผมดำขลับโบกสะบัดอย่างบ้าคลั่ง กระบี่ยาวเล่มหนึ่งปรากฏอยู่ในมือไม่รู้เมื่อใด ตัวกระบี่เรียวยาวแคบเล็กขนาดเพียงเจ็ดจั้ง เมื่อยื่นออกมามี

เกลียวคลื่นกระจายจากตัวกระบี่เป็นชั้นๆ เรียงซ้อนกันต่อเนื่อง
ไม่ขาดสาย

ระลอกคลื่นเรือนหมื่นท้องนภา!

ซ่อนถึงยี่สิบเก้าชั้นในชั่วพริบตา!

มารที่ยืนอยู่ข้างหลังเซียววี่ ไหนเลยจะคิดถึงว่าเซียววี่
ที่ดูเหมือนนอกสนัขวิญหายุจะแสดงฤทธิ์ออกมาอย่างกะทันหัน
ในช่วงเวลานี้ ระเบิดโจมตีอย่างดุเดือดรุนแรงขนาดนี้ เทียบได้
กับชั้นลูกกลอนนิลระดับสูงสุด!

ทุกอย่างก่อนหน้านี้ ทั้งความตื่นตระหนก หวาดกลัว
ความบีบคั้นทางจิตวิญญาณ หูที่ได้รับบาดเจ็บเป็นเพียงการ
แสดงละครเท่านั้น!

“เจ้า...”

มารตนนั้นไม่ทันได้ตั้งตัว ทำได้แค่ร้องลั่น แผดเสียงออกมา
คำหนึ่ง พยายามแหงนศีรษะไปทางด้านหลังสุดชีวิต จากนั้นก็ถูก
เซียววี่ฟันลงบนร่าง

“พรวด!”

กระบี่นี้ฟันเป็นบาดแผลยาวหนึ่งนิ้วกว่าๆ จากไหล่ซ้าย ไปถึงสะโพกขวา ลึกจนเห็นกระดูก หน้าอกเกือบจะถูกฟัน จนแยกออก

เพียงแค่ บริเวณบาดแผลของชายคนนี้ก็กลับไม่มีเลือด มีเพียงไอบีศาจโลหิตม้วนตลบ ไอมารโถมทะลัก บาดแผล สمانตัวด้วยความเร็วที่เห็นได้ด้วยตาเนื้อ

มารจื้อร่นถอยกรูดไปหลายสิบจั้ง ใบหน้าบิดเบี้ยว อัมปลักษณ์ หอบหายใจเอือกใหญ่

มารอยู่ที่ยืนอยู่เบื้องหน้าเซียวอวี๋เฟิงได้สติหลังจาก เซียวอวี๋ลงมือ พลันคำรามลั่นหนึ่งที “ไอ้หมอนี่ร่นหาที่ตาย!”

ทันใดนั้น กระบี่เหาะได้ฝ่าเท้าหายลับไปกลายเป็นมาร ร้ายดุตันตนหนึ่ง คำรามร้องโหยหวนกระโจนเข้าใส่เซียวอวี๋

ตำนานเทพสงครามอมตะ เล่ม 6

仙武封神

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《仙武封神》 Vol.6

Author: 如狼似虎 Ru Lang Si Hu

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

如狼似虎

ตำนานเทพสงครามอมตะ เล่ม 6 / 如狼似虎: เขียน; หวงลี่อิง : แปล จาก 仙武封神.—
กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 626 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. หวงลี่อิง ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7095-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุขทวีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิสร จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศุภฤกษ์ ชีพสาทิศ

พิสูจน์อักษร กรกช เนตรสุวรรณ

ราคา 199 บาท